

Cornelia Funke

Când Moș Crăciun a căzut din cer

Traducere din limba germană
ANCA-MARIA ALBICI

Cuprins

Crăciunel cade din ceruri	9
Strada greșită	14
Pariul	19
În vizită la Crăciunel	23
Marele Sfat al Crăciunului	30
Planuri de Crăciun	37
Vise de Crăciun	41
Ben este gelos	47
Renul invizibil	54
Atelierul lui Moș Crăciun	62
Mici secrete	69
Un automobil argintiu	76
Necaz	84
O idee trăsnită	90
Țara Crăciunului	95
Zăpadă	105
Un Moș Crăciun fals	110
Cizmele pierdute	117
Unde este atmosfera de Crăciun?	124
Moș Crăciun	131
La revedere, Crăciunel!	138

Crăciunel cade din ceruri

In noaptea de dinaintea zilei de 10 decembrie, se apropia o furtună amenințătoare. O mie de fulgere străpungeau stelele, iar tunetul rebel răsuna pe cerul negru ca un tren deraiat.

Nicolas Crăciunel, de profesie Moș Crăciun, nu observa nimic din toate acestea. Sforăind pașnic, el se afla în rulota sa în timp ce Steluță, renul său, îl trăgea sus, printre nori, peste pământul adormit. Fulgerele ștergeau trăsura ca limbile unor șerpi, dar Nicolas Crăciunel visa migdale și marțipan, așa cum fac toți Moș Crăciunii.

Steluță alerga tot mai repede printre norii negri. Totuși, nu putea scăpa de furtună. Întunericul înfricoșător înghițea stelele, fulgerele îi pătrundeau iute printre copite. Renul își arcui spatele, rupse hățul și goni în jos, către pământ.

Rulota lui Crăciunel părăsită de ren se clătină scurt ca o barcă pe marea agitată, apoi se răsturnă în gol. Căzând zgomotos din pat, Crăciunel se lovi cu capul de piciorul unui scaun și se rostogoli hodoronc-tronc sub masă.

– Oprimere! exclamă el. Cerule, ce se petrece aici?

Dar în acel moment el se prăbușea deja cu rulotă cu tot spre pământ.

Capul lui Crăciunel vuia și vâjâia, de parcă stătea să plesnească. Rulota atinse din zbor vârful arborilor, se lovi de un

horn, franse două antene situate pe acoperișurile unor case și ateriză trosnind în rigola unei străzi înguste.

Un stol de ciori se înalță de pe ramurile dezgolite ale unui tei, croncănind enervate. Un motan grăsan de un cenușiu murdar aproape alunecă de spaimă de pe marginea acoperișului pe care se odihnea. Și oamenii care stăteau treji în paturile lor, deoarece furtuna de afară nu le permitea să doarmă, se gândeau: „Ce mai tunet! De parcă s-ar fi prăbușit luna de pe cer!“

Rulota lui Crăciunel mai alunecă o distanță scurtă, se înclină apoi gemând și se opri.

Nicolas își luă mâinile de la urechi și iscodi. Nicio vâjâitură sau vuiet nu mai răsuna, niciun pocnet, doar bubuiturile tunețelor înfricoșătoare. Se strecură afară de sub masă.

– Matilda? Emmanuel? E totul în ordine? verifică el nedumerit și pipăi după lanternă prin întuneric.

Bineînțeles că lanternă nu se mai afla acolo unde fusese lăsată odată. Nimic nu mai era la locul său.

– Vai, vai! ciripi un glas. Vai, vai, ce a fost asta? Crăciunel, ce s-a întâmplat adineaori?

– Ți-aș spune dacă aș ști! mormăi Nicolas Crăciunel, pipăindu-și cucuiul imens de pe frunte.

Flacăra unui chibrit apără în întuneric, iar o îngerașă mică și durdulie zbură cu o lumânare în mână jos de pe dulap. Un alt îngeraș privea îngrozit în jurul său, ascunzându-se după un colț al dulapului.

– Oh, cât ghinion pe noi! strigă îngerașa în timp ce îl înconjură în zbor pe Nicolas.

Acesta, nedumerit, încă mai stătea așezat pe jos printre cărți groase și vase sparte.

– Matilda, te rog, uite-te dacă și spiridușii sunt teferi, bine? zise el.

– Ah, aceia! Ascultă ce urât înjură din nou! Pfui! răspunse Matilda, lăsând lumânarea pe masă.

Din primul sertar al unui dulăpior răsturnat și el răsuna zgomote. Voci agitate ocărau claie peste grămadă.

– Da, da! exclamă Matilda. Însă mai întâi încetați cu înjurăturile. Altfel nu mișc nicio aripă, ați priceput???

Crăciunel se ridică în picioare și se împletici pe podeaua înclinată până la ușă. Atent, privi în întunericul nopții. Nu zărea niciun om sau animal. Crăciunel își îmbracă paltonul roșu și, cu picioare tremurânde, coborî cele două trepte din lemn ale rulotei.

Aproape se împiedică de un indicator răsturnat care se ivi de sub automobil. „Drumul Ceții“ era scris pe acesta. Rulota se rezema strâmb pe rigolă, deoarece două roți fuseseră rupte.

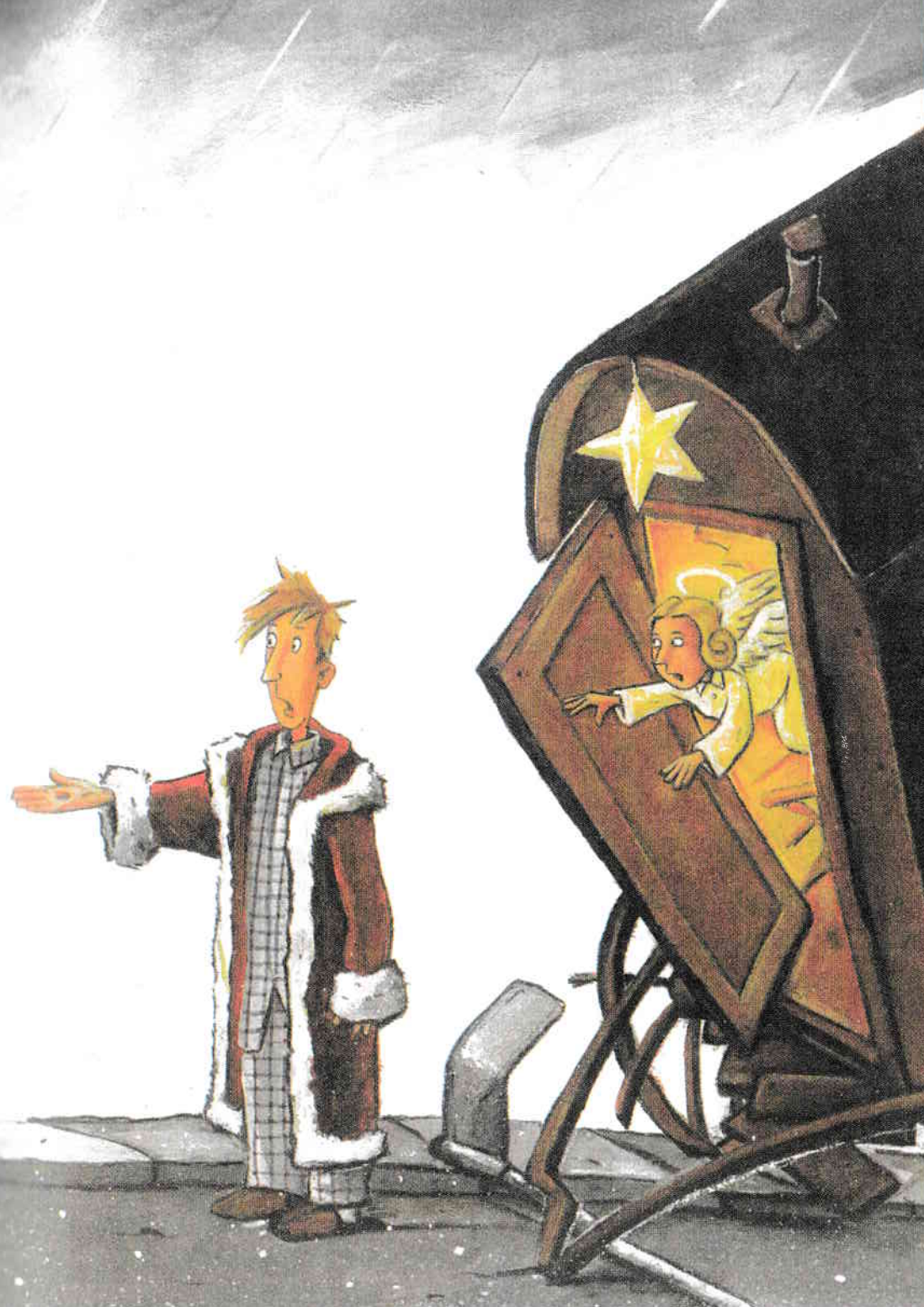
– Ah, nu, ah, nu! clătină Crăciunel din cap. Uitați-vă la asta! Ce ghinionist pot fi!

Uluit, privi în jurul său. Renul Steluță era de nezărit. Nici de mirare! Steluță era invizibil asemenea tuturor renilor de Crăciun – invizibil și mâncăcios. Crăciunel luă din buzunarul paltonului său câteva nuci sparte, ținându-le plin de speranță în întuneric.

– Steluță? șopti el, plescăind. Steluță, mâncare! Vino odată la mine, gloabă necredincioasă!

Nimic. Niciun tropăit de copite, niciun clopoțel, niciun furnăit și nicio plescăială nu răsunară, doar un ultim tunet, bubuind. Pe nasul lui Crăciunel ateriză un strop de ploaie. Plici! În următorul moment, începu să toarne cu găleata. Crăciunel fugi înapoi în rulota sa.

Ploaia răpăia pe Drumul Ceții, iar ciorile căutau un ascunziș printre crengile desfrunzite ale copacilor.

Strada greșită

În rulotă nu era cu mult mai cald decât afară. Răsuflarea lui Crăciunel persista albă, umedă în aer. Dar Matilda aprindea deja focul în soba micuță. Funinginea îi înnegrise aripile și năsulul.

Emmanuel strângea cioburile rămase de la vasele sparte – ceșcuțe de mărimea unui degetar, farfurii minuscule și, printre acestea, cioburile mari din care fusese compusă odată cana de cafea a lui Crăciunel.

– Drumul Ceții, mormăi Moș Crăciun, deschizând bancheta și cotrobăind în ea. Drumul Ceții, Drumul Ceții. Cerule, oare unde îmi este harta?

În primul sertar al dulăpiorului răsturnat încă se mai făcea gălăgie.

– Matilda, tot nu ai eliberat spiridușii? întrebă Crăciunel.

– Nu au încetat să blesteme, se încăpățână Matilda. Nu-i așa, Emmanuel?

Îngerășul o aprobă, încuviințând din cap. El era la fel de durduliu ca Matilda și avea o chelie înconjurată de cărlionți argintii.

– Of, haide. Lasă-i și pe ei să iasă din sertar, o îndemnă Crăciunel. Chiar avem destule necazuri și ne puteam lipsi de certurile voastre.

Matilda trânti ușa sobei și zbură până la dulăpior, trăgând sertarul afară. Din spațiul îngust se avântară în cameră treizeci și șase de pitici cu căciulițe roșii pe cap. Înjurând, se trântiră pe podea, se cățărară pe picioarele mesei și priviră roată în jur de la înălțime.

– Ce harababură! strigă spiridușul cel mai mare. Ce s-a întâmplat, ah?

– Ne-am prăbușit din nou...

Crăciunel se uită sub patul său, dar nu găsi harta nici în acel loc.

– Și unde am aterizat de data aceasta? întrebă piticul.

– Dragul meu spiriduș, tocmai asta încerc să aflu acum! îi răspunse Crăciunel. Dar nu pot găsi harta!

– Te referi la harta de grupare a Moș Crăciunilor pe teritorii? întrebă Matilda.

– Exact aceea.

– Păi, de ce nu ai spus asta de la început?

Dând din aripi, ea se apropie mândră de un coș imens și scoase de sub fundițe de cadouri, omuleți de turtă dulce și lumânări nenumărate o hartă rulată.

– Mulțumesc, exclamă Crăciunel, întinzând harta pe suprafața mesei și aplecându-se peste ea cu o privire îngrijorată.

Armata de pitici se adună în jurul tânărului, iar îngerășii se așezară pe umerii săi.

– O, Doamne, mormăi Crăciunel îngândurat. O, Doamne, o, Doamne...

– Poți explica clar ce vrei să spui? întrebă obraznic Barbă-Roșie, un spiriduș roșcat tras prin inel.

– Așa ceva...! Matilda se aplecă peste umărul lui Crăciunel, uitându-se la Barbă-Roșie. Ai face bine să te exprimi puțin mai îngrijit, ai înțeles?

Piticul răspunse provocator, scoțând limba cea verde.

– Oh, terminați!

Cu fruntea încruntată, Crăciunel analizează harta pe care erau însemnate drumuri verzi, galbene, albastre și maro.

Emmanuel se agită pe umărul lui Moș Crăciun.

Respect pentru casa și părinții tăi
 – Care este culoarea corectă, Crăciunel?

– Maro, oftă Nicolas.

– Ce mizerie încurcată! strigă piticul revoltat, tropăind nervos cu picioarele pe hartă.

– Piticule, nu mai ocără atât de mult, îl atenționează Crăciunel. Așa ceva nu se cade pentru un spiriduș de Crăciun.

Aplecându-se, el împinse câteva cărți jerpelitate la o parte și ridică de pe jos un aparat de dimensiuni mici.

– Mașina de zăpadă, bombăni el în timp ce ținea obiectul la ureche. Niciun sunet. Stricată. Iar licuricii...

Își îndreptă privirea către tavanul rulotei, unde nenumărate puncte luminoase sclipeau în beznă.

– Emmanuel, Matilda, puteți să îi prindeți? Iar voi, îi bătu cu degetul unui pitic pe căciuliță, voi trebuie să mă ajutați să dau jos și să repar roțile defecte, dacă e posibil, chiar în această noapte. Cu cât părăsim acest loc mai repede, cu atât mai bine.

– Iac!

Cu acest răspuns dispărură ca fulgerul toți spiridușii.

– Noi mergem la culcare, cărâi unul dintre ei de sub plapuma lui Crăciunel.

Nicolas doar clătină din cap, însă Matilda bătu puternic din aripi, simțindu-se indignată.

– Dacă aceștia nu sunt cei mai leneși și obraznici spiriduși care s-au născut vreodată în țara Crăciunului atunci, atunci..., zise ea, luând apoi o gură mare de aer.

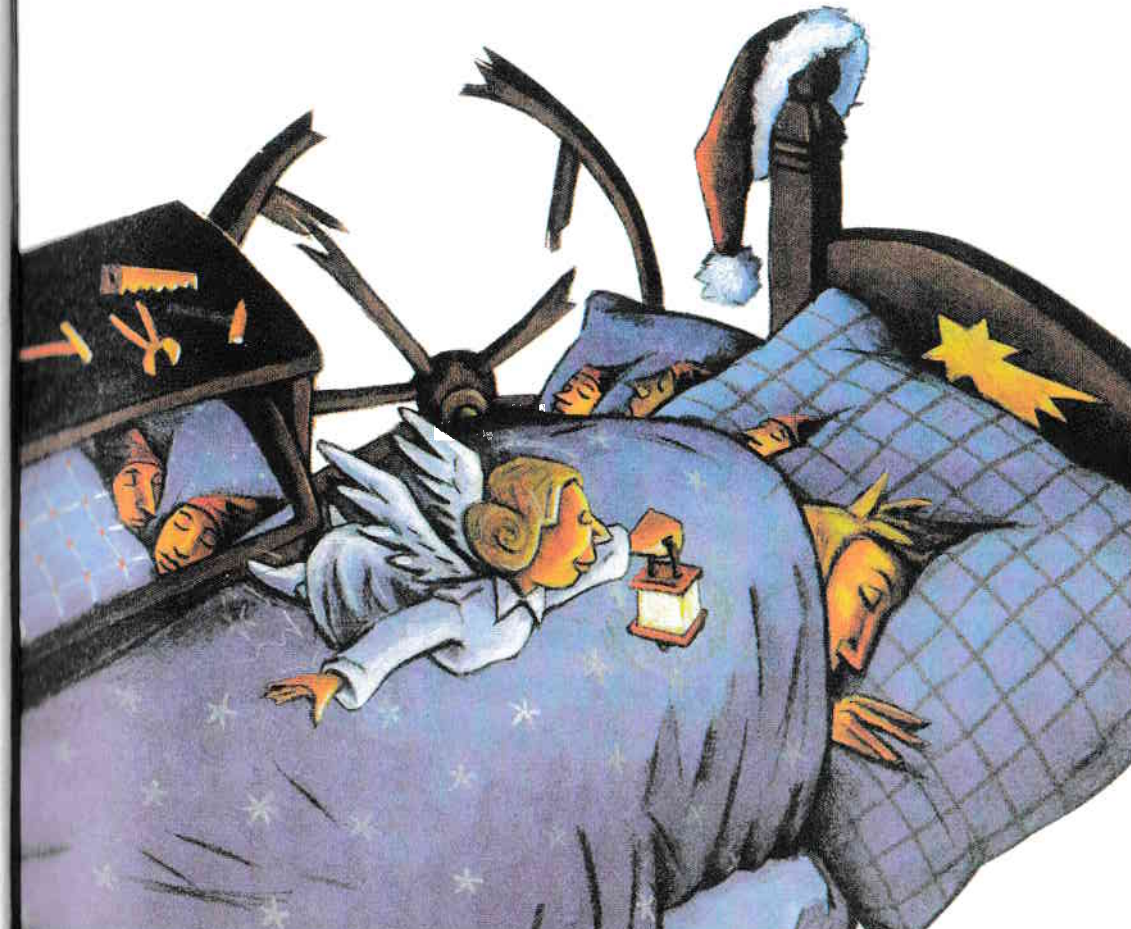
– Nu îi vorbi de rău, draga mea, căscă Crăciunel. Cu o singură mișcare a mâinii, el îi alungă pe toți de sub plapumă. Trecând cu vederea peste toate defectele lor, ei sunt cei care construiesc cele mai minunate jucării, nu e așa?

Moș Crăciun deschise ușa rulotei. O pală de aer rece pătrunse înăuntru, iar ploaia încă răpăia pe asfaltul de afară. Dârdâind pe umărul lui Crăciunel, îngerii priviră curioși la lumea de afară. Câțiva pitici coborâră pe treptele rulotei, sărind viteji prin bălți.

– Vremea nu este tocmai potrivită pentru perioada Crăciunului, remarcă Emmanuel.

– Nu, chiar nu este, oftă Crăciunel, așezându-și gluga pe cap. Apoi se apucă de lucru împreună cu spiridușii săi.

Acești omuleți nu erau cu mult mai mari ca o ceașcă de cafea, însă împreună reușeau să fie mai puternici decât unii oameni de

dimensiuni normale. Fără prea mare greutate, așezară rulota pe bușteni groși, dădură roțile defecte jos și le rostogoliră înăuntru. Crăciunel nu fusese nevoit să miște nici măcar un deget. Însă când toți se întoarseră uzi și înfrigurați, nimeni nu mai avu ambiția de a repara acele roți. Crăciunel și spiridușii își întinseră lucrurile umede pe soba încinsă, gustară din supa fierbinte pe care îngerășii o preparaseră și se băgară apoi în pat morți de oboseală.

În curând nu se mai auzi decât lemnul uscat trosnind în sobă și răpăitul ploii pe acoperișul rulotei. Crăciunel sforăia cu nasul ascuns în pernă și în sertarul mare mormăia în somn un pitic.

Pariul

Era încă întuneric când primii elevi treceau prin fața rulotei în care se odihnea Moș Crăciun. În fiecare dimineață, ei străbăteau Drumul Ceții, pentru că la capătul acestei străzi înguste se afla școala. Nu mai ploua, dar vremea se răcise. Un strat subțire de gheață acoperea suprafața bălților și scârțâia sub pașii copiilor.

Ben și Willi păseau agale de-a lungul trotuarului. Ben se trezise abia cu o jumătate de oră în urmă, deoarece locuia foarte aproape de școală. Însă pentru el tot era mult prea devreme. Oare de ce nu începeau cursurile la ora zece? Câteodată, Ben se gândea că era atât de slab la școală doar din cauză că era nevoit să se trezească cu noaptea în cap.

La sport toți îl doreau în echipa lor, dar la conversații avea dificultăți. Pur și simplu nu găsea niciodată cuvintele potrivite. Acestea se ascundeau de el, parcă dispărându-i de pe buze, înainte ca el să le poată pronunța. Hop, uitate erau, iar Ben stătea mut în fața tuturor!

– Hei, privește, ce vagon ciudat o mai fi și ăsta?! întrebă Willi curios și se opri în fața rulotei lui Crăciunel. Ieri încă nu era nimic în locul acesta.

– Nu, răspunse Ben.

– Seamănă cu rulota unor muncitori sau ceva asemănător, constată Willi. Fii atent, îi lipsesc două roți.

– Prea colorată, observă Ben.